
Nieuw Phoenix-directielid Manon Vos:
“Ik wist gelijk: dit is
een bijzondere plek”

TEKST: CECILE VOSSEN • BEELD: DOTS & STRIPES

Toen Jannie Veenbaas afscheid nam van Phoenix, kreeg opvolgster Manon Vos de sleutels van de voordeur overhandigd. ‘Dat was een bijzonder en symbolisch moment, waarbij ik me enorm door haar gesteund voelde’, vertelt Manon. Begin september ging ze bij Phoenix van start. Hoogste tijd voor een kennismaking.

‘Het klopte gewoon op een bepaalde manier’, vertelt Manon over haar overstap naar Phoenix. ‘Veel kwam samen.’ Als ze met de kennis van nu door haar aantekeningen van het afgelopen jaar bladert, herkent ze de bewegingen. ‘Er waren veranderingen op komst in de organisatie waar ik werkte. Ik was volop bezig met hoe mijn toekomst eruit kon gaan zien. Ik wist: de volgende stap zou een bestuurlijke zijn. Ik wilde meer met veranderingen in organisaties, omdat mensen zich voortdurend moeten zien aan te passen aan omstandigheden die nooit constant zijn. En ik wilde ervaren wat een opleidings-traject doet als je dat inzet als bestuurder. Zo kwam ik voor een trainersopleiding bij Phoenix terecht. Nog geen maand later belde Wibe Veenbaas om eens te praten. En ik wist gelijk: dit gaat om een bijzondere plek.’

Kijken en zien

Manon, 44 jaar, had toen verschillende managementfuncties vervuld in de gezondheidszorg. Ze was onder meer manager Bedrijfsvoering van het Kinderziekenhuis bij UMC St Radboud,

directeur van het Integraal Kankercentrum Oost en tot voor kort manager bedrijfsvoering bij Integraal Kankercentrum Nederland (IKNL). ‘Eigenlijk wilde ik altijd arts worden, maar het werd beleid en management in de gezondheidszorg. En dat is goed, want zo heb ik breed leren kijken en veel leren zien. Dat past bij mij. Net als dat vele schakelen tussen verschillende taken.’

Dat vele schakelen staat haar ook bij Phoenix te wachten. Manon neemt een deel van de dagelijkse leiding op zich – naast Wibe Veenbaas en Morten Hjort. Bovendien kunnen mensen bij haar terecht voor coachingsvragen en supervisie. Intussen bereidt ze zich voor op het trainerschap voor de driejarige die zij vanaf volgend jaar gaat geven met haar collega’s. ‘Mijn passie ligt bij werken met mensen – individueel en in groepen. Mensen zijn zo krachtig en kwetsbaar tegelijk als zij durven te kijken naar wat hen heeft verwond. Na het durven kijken – en daarin ook gezien worden – kan de energie weer stromen en komt ook het plezier weer tevoorschijn. Daarbij iemand te begeleiden, raakt mij diep en ervaar ik als heel vervullend.’

MENSEN ZIJN
ZO KRACHTIG
EN KWETSBAAR
TEGELIJK

In verbinding met het hart

Werken aan je eigen proces, waar Phoenix zo thuis in is, is haar niet vreemd. ‘Ik was 21 jaar toen mijn gezin van herkomst werd getroffen door een groot verlies. Ik heb toen gekozen voor de weg van hard werken met het hoofd – waar ik erg goed in ben – en snel carrière maken in de ziekenhuiswereld. Eigenlijk heb ik daaraan parallel ook altijd aan mijn persoonlijke ontwikkeling gewerkt. Zo heb ik de opleiding tot core energetisch therapeut gedaan – een variant van bio-energetica met een spirituele component van Padwerk. Daarbij is het uitgangspunt dat ons lijf heel veel informatie geeft over hoe het met ons gaat. Lange tijd waren dat twee werelden die naast elkaar bestonden. En afhankelijk van wat ik nodig had, ging ik de ene wereld in en de andere uit. Nu vloeien ze meer over in elkaar.’

Wat hoopt Manon toe te kunnen voegen aan Phoenix? ‘Phoenix is een organisatie die bijzondere dingen doet en waar tegelijkertijd de wetten van het systeem ook gewoon gelden. De organisatie is de afgelopen jaren enorm gegroeid. Als een organisatie zo snel

groeit, is het belangrijk te kijken naar wat zij nodig heeft in het licht van zich altijd aandienende veranderingen. Daar zie ik mijn uitdaging: Phoenix verder ontwikkelen – met respect voor wat is opgebouwd en met oog voor wat verandering vraagt. Juist vanwege het bijzondere van Phoenix en het werken met symboliek, doe ik dat in verbinding met het hart.’

Betekenis geven

Een van de pijlers in het werk van Manon is dat je het leven moet accepteren zoals dit zich aandient en dat je daarmee in het reine moet zien te komen. ‘Ik heb zelf heel diep moeten buigen voor het lot dat ons gezin trof toen ik 21 was. En ik heb daarin vooral moeten ervaren dat ik daarin niks in te brengen had. Nog steeds vind ik het aanvaarden van de dingen zoals ze zijn een klus. Het kan zo groot zijn: het verlangen naar wat niet meer is en het verlangen naar wat nooit gaat komen. Leren aanvaarden is mijn diepste levensweg en ik heb me ook heel lang verzet. Het is de kunst van leren loslaten, in je eigen tempo met respect voor je eigenheid.’

Ook haar ongewenste kinderloosheid past daarin. 'Ik heb toen de dankbaarheid kunnen voelen voor dat wat het leven wél geeft, al is het niet wat ikzelf had bedacht. Op die manier kijken naar het leven en vrede hebben met wat zich in het leven voordoet, geeft rust. Ik wil niet zeggen dat het makkelijk is, alsof het een besluit is. Het is meer een sluimerend besef, een actieve aanwezigheid en de bereidheid om het leven te nemen zoals het is.'

Manon is gefascineerd door wat veranderingen betekenen voor mensen, voor organisaties en voor leiderschapsvraagstukken. 'Dat is tamelijk opvallend voor iemand die lange tijd bang is geweest voor verandering', lacht Manon. 'Dat had alles te maken met de gebeurtenissen rond mijn 21e die te groot waren om te behappen. En toch heb ik ermee moeten leren dealen. Veranderingen gaan gepaard met betekenisgeving, met waarde toevoegen aan wat je doet in relatie tot die verandering. Het is steeds de beweging, als een lemniscaat, waarbij zich altijd een kernvraag voordoet. Dat is ook exact wat Phoenix in mensen teweegbrengt. Daarom voel ik me hier op mijn plek.'

Trilling brengen

Manon heeft een diepe interesse voor wat je als leider meebrengt in een organisatie vanuit je eigen historie – en hoe je dat inzet ten dienste van de organisatie. 'We nemen allemaal iets mee uit onze eigen geschiedenis, uit ons eigen nest. Wie zich daar bewust van is, is meer in staat om op situaties te reageren. Vanuit mijn eigen bestuurlijke ervaring zou ik managers en bestuurders vooral willen uitnodigen: breng jezelf in als instrument. Je bent het instrument. Om dat instrument goed te kunnen bespelen, moet je wel een en ander weten. Hoe je het instrument onderhoudt bijvoorbeeld. En hoe je het stemt als het niet meer zuiver klinkt. Dat kan alleen op jÓuw manier. Zo breng je trilling in een organisatie. Zo ga ik ook mijn eigen leiderschap binnen Phoenix vervullen.

Geen enkele verandering kan zonder hoop, heeft Manon ervaren. Je vertrouwt je toe aan wat gaat komen. 'Het is ook daarom dat het gedicht Winter van Herman de Coninck me zo treft. Het raakt me. Misschien ook wel door de tijd van het jaar. Misschien wel omdat ik Oostenrijks bloed heb en vroeger ook zo door in de sneeuw door de duisternis heb gelopen. Misschien wel omdat het een waar gedicht is...' 🍁

WINTER

Winter. Je ziet weer de bomen
door het bos, en dit licht
is geen licht maar inzicht:
er is niets nieuws
zonder de zon.

En toch is ook de nacht niet
uitzichtloos, zolang er sneeuw ligt
is het nooit volledig duister, nee,
er is de klaarte van een soort geloof
dat het nooit helemaal donker wordt.
Zolang er sneeuw is, is er hoop.

Herman de Coninck
Uit: De gedichten, 1998
